

DUNGEONS & DRAGONS®
FORGOTTEN REALMS®

R.A. SALVATORE

**POMSTA ŽELEZNÉHO
TRPASLÍKA**

KODEX SPOLEČNÍKŮ III.

FANTOM Print
2019

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Knih je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Copyright © 2015 Wizards of the Coast, Inc.

Práva na české vydání vlastní **FANTOM Print**

Cover art Tyler Jacobson

Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-038-4

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

PROLOG

Prvního dne druhého desetidne jedenáctého měsíce uktaru je u západních bran citadely Felbar čekalo pochmurné uvítání. V údolí Horního Surbrinu napadl první sníh a bílý poprašek se dostal i do nižších částí Rauvinských hor nad trpasličí pevností. Orcké hordy nyní ovládaly to, co zbylo ze zdánlivě nedobytného Sundabaru, další obsadily Nesmé, obléhaly mocné Stříbroluní či tábořily v okolí trpasličích citadel, Mitrilové síně, Felbaru a Adbaru. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se orci chtěli v nejbližší době sbalit a vrátit se zpátky do pevnosti Temný šíp nebo kamkoli jinam uvnitř stanovených hranic království Mnohošíp.

A vetřelci nezmizeli ani z rozlehlé sítě tunelů ve svrchních Temných říších, jak procesí z Mitrilové síně zjistilo cestou na plánovanou schůzku rady v citadele Felbar. Skoro celý měsíc marpenot a část uktaru si legie trpasličích bojovníků obklopujících krále Konráda Těžkou kovadlinu a jeho slavnou družinu probójovávala cestu od jedné základny ke druhé, mezi místy, která trpaslíci z Mitrilové síně a Felbaru pečlivě zajistili, silně opevnili a dobře zásobili na dlouhé podzemní pouti do síní krále Emeruse Válečné koruny.

Král Emerus přišel trpaslíky z Mitrilové síně osobně uvítat. Opozdlili se o celý desetiden. Všechno se ale vysvětlilo a jejich skutečný příchod byl ohlášen dlouho dopředu, mazaní trpaslíci Stříbrného pomezí totiž vytvořili promyšlený systém předávání

zpráv skrze propojené tunely. Zprávy, svinuté do dutých šípů, byly vstřelovány balistami do dlouhých tunelů tak, aby mohly být vyzvednuty na dalším strážním stanovišti a následně další balistou poslány dál. Pokud zrovna nebyly tunely obsazeny orky a jejich spojenci, mohla se zpráva během několika dnů dostat od krále Konráda ke králi Emerusovi, vzdálenému dvě stě mil.

„Zdravím tě, králi Konráde!“ řekl Emerus, pevně druhého vladáře objal a trpaslíci, srocení u brány citadely Felbar, zajásali. „Ach, dělali sme si velký starosti, příteli.“

„Jo, ta havěť vobjevila naši hlavní trasu a začla št'ourat vokolo,“ odvětil Konrád. „Já a mí hoši sme se museli cestou zastavit a pomoct – je ale taky dost dobře možný, že naši válečníci tam dole pomoc nepotřebovali a my sme prostě zatoužili rozbít hubu několika vorkům, ha!“

To vyvolalo povyk u trpaslíků z obou družin.

„Jo, schůzka, vo kerou si žádal, může počkat, dokad' nevoděláte náký vorky!“ souhlasil Emerus. „Překvapils mě i hochy z Adbaru, dyž ses tak vozval, se všema těma ponurýma zprávama vokolo.“

Konrád kývl a stáhl si kovové rukavice. „Přived sem s sebou náký kamarády, kerý možná znáš,“ vysvětlil. „A až se dovíš pravdu, pochopíš, proč sem svolal všechny dohromady.“

Emerus kývl a zvědavě se zadíval za Konráda, na skupinu nově příchozích, která zůstala stát v chodbě tam, kam už nedosáhlo světlo pochodní. Král Konrád s vědoucím úsměvem mávl na drowského odpadlíka, Drizzta Do'Urdena, a pozval ho blíž.

„Jo, hádám, že tohodle znáš,“ řekl Konrád, když k nim Drizzt přistoupil a uklonil se starému králi Emerusovi.

„Drizzt Do'Urden,“ pravil Emerus a kývl. „Už je tomu dost roků, cos byl naposledy na Stříbrným pomezí, starý příteli krále Bruenora.“

„Zdá se, že příliš mnoho,“ odvětil drow a napřáhl ruku, kterou mu Emerus vřele stiskl a potřásl s ní. Ani Drizztovi, ani Konrádovi neunikl zvláštní způsob, jakým o něm Emerus hovořil: jako o Bruenorově příteli.

„Drowové, který vedou vorky, říkaj...“ spustil Emerus.

„Tvrdí, že jsou z mého rodu, ano,“ přerušil ho Drizzt. „Já ale tvrdím něco jiného. Žádný rod Do'Urden neexistuje, dobrý králi Emerusi, nebo jsem o něm aspoň desítky let neslyšel.“

„Takže tvrdíš, že to nejsou tvý příbuzný?“

„Příbuzní možná ano,“ odvětil Drizzt a pokrčil rameny. „Popírám ale, že bych o útoku předem něco věděl, jestli se ptáte na to.“

„A říkáš taky, že tě sem neposlali, abys pomoh založit Mnohošíp a v konečným důsledku pomoh vyvolat tudle válku?“ zeptal se starý trpasličí král. Pořád držel Drizzta pevně za ruku. Dokonce ještě pevněji, mačkal ji tak, jako by potřesení rukou bylo stejnou zkouškou jako jeho neomalený výslech.

„Pcha, radši drž hubu!“ ozval se známý řev zezadu – známý Drizztovi a Konrádovi a také králi Emerusovi i trpaslíkovi jménem Držka Potok, který stál za králem Felbaru. Všichni tím směrem pohlédli a spatřili mladého trpaslíka s ohnivě oranžovorudým plnovousem, který vyskočil z řad ostatních trpaslíků.

„Malý Ar Ar!“ zvolal Držka Potok. Byl překvapen, ale zároveň těmi slovy káral mladého drzouna.

Trpaslík se přihnul blíž a tvářil se, jako by chtěl starému králi Emerusovi zasadit ránu pěstí – dokud ho Konrád nezastavil zvoláním: „Na todle teďka neni čas, pane Reginalde Kulatý štíte!“

Mladý trpaslík se zastavil a založil si ruce v bok. Pohlédl na Drizzta, který kývl, a s bručením se vrátil zpátky ke skupině, kde se postavil vedle světlovlasé lidské ženy.

Držka Potok se na něj dál mračil, ostatním okolo sebe ale pošeptal: „Klid, pane Do'Urdene. Až na lidský města si vo králi Bruenorovi a jeho starých kamarádech nikdo nic zlého nemyslí.“

„Vem svý hochy dovnitř,“ vybídl Emerus Konráda. „Všecky. Ukážem vám vaše pokoje a pak i správnou pohostinnost Felbaru, vo tom nepochybujte.“

„Mým hochům jejich pokoje ukažte,“ odvětil Konrád. „Mě a několik vostatních ale zaved'te rovnou k jednacímu stolu.“

Musím vám toho hodně povědít a ty věci nepočkej. Zajděte pro krále Harnota a jeho hochy a dejme se do řeči!“

Král Emerus zavrtěl hlavou. „Král Harnot nedorazil,“ vysvětlil a Konrád vykulil oči.

„Žádal sem všechny...“

„Poslal své zástupce,“ objasnil král Emerus. „A zajdem pro ně, abysme si mohli promluvit.“ Pohlédl na Držku Potoka a kývl. „Vem Konráda a ty, kerý bude chtít s sebou, ke stolu.“

Funící a supící Franko Olbert klopýtl a těžce se opřel o silný kmen stromu. Odvážil se pohlédnout přes zasněženou pláň na vzdálené hradby města, které mu po většinu života bývalo domovem.

I když však Franko tak důvěrně znal panorama Nesmé, nedokázal už na to proklaté místo pohlížet jako na svůj domov. Ne od chvíle, co dorazili orci. Co dorazili drowové.

Co město opanoval vévoda Tiago Do'Urden.

Znovu vyrazil, odhodlaný dostat se k uthgardským kmenům a zburcovat armádu, najít způsob, jak se té odporne chátře pomstít. Jeho matka byla Uthgardka. Znal jejich jazyk, jejich tradice, jejich pýchu. Hrdí barbaři nepřipustí, aby orci a temní elfové ovládali město tak blízko jejich hranic.

Franko se rychle přesunul od stromu ke stromu, pak spěšně přeběhl k hájku opodál. Zarazil se, když tam na zemi spatřil ležet obličejem dolů muže. Padlý měl na sobě zbroj: plátové brnění a přilbu s hledím jako nějaký rytíř z Everlundu.

Uprchlík zaváhal a obezřetně se rozhlédl kolem. Nenašel žádné stopy po boji, avšak muž byl očividně mrtvý. Ani se nehnul, ležel ve sněhu zkroucený a zlomený, s nehybností, jakou Franko vídal od chvíle, co nestvůrné hordy obsadily Nesmé, až příliš často.

Protože uprchlík kolem nikoho neviděl, připlížil se k padlému rytíři. Opatrně uchopil mrtvého válečníka za paži a převrátil ho, aby se mu mohl podívat do tváře.

Byl to tak příšerný pohled, že se otrásl. Ten nebožák měl vyklované jedno oko a víc než půlku obličeje rozsápanou a strže-

nou. Franko upustil mrtvolu zpátky do sněhu, dosedl těžce na zem a donutil se několikrát zhluboka nadechnout, aby se uklidnil.

Všiml si, že muži od boku trčí meč, rychle po něm proto chňapl a vytáhl ho z pochvy. Franko byl zkušený válečník, doprovázel Jezdce z Nesmé, a ve zbraních se tudíž vyznal. Tato zbraň byla skutečně skvělá! A stejně tak i zbroj, jak si dobře všiml, a muž byl skoro stejně velký jako on.

„Děkuju, bratře,“ řekl uctivě, přilezl blíž k muži a pustil se do okrádání mrtvého.

S každou částí zbroje, kterou si nasadil – vzal si chrániče, hrudní plát, nárameníky – se Franko cítil sebejistěji. Když si připnul meč, vydechl úlevou. I kdyby ho teď pronásledovatelé dopadli, zemřel by jako válečník, a Franko nemohl žádat víc, hlavně s ohledem na trýznivé popravu, kterých byl svědkem v Nesmé pod krutovládou tyranského vévody Tiaga. Město páchlo nafouklými mrtvolami.

„Měl bych tě pohřbít, příteli, ale nemám čas,“ zašeptal. „Prosím, odpusť mi, že tě nechávám napospas vranám. Prosím, odpusť mi, že ti kradu meč. Nikdy bych ale neukradl tvoji čest.“

Klekl si a odříkal uthgardskou modlitbu za ducha mrtvého, načež mu jemně a uctivě sundal ze znetvořené hlavy přilbu.

Ještě než Franko položil hlavu mrtvého zpátky na zem, vycítil, že tu něco není v pořádku.

Nasadil si přilbu a vyskočil na nohy, odhodlán co nejrychleji zmizet, sotva ale udělal první krok, zastavila ho zvědavost a přiměla ho otočit se zpátky.

Něco v něm hlodalo, těsně za okrajem vědomí.

Rány na mužových zádech?

Obrátil se zpátky k mrtvole. Tentokrát potlačil odpor a dobře si nebožáka prohlédl. Při svém rabování mrtvolu obrátil, takže jí nyní dobře viděl do zohyzděné tváře.

„Marquen?“ vydechl, a když se podíval pozorněji, jeho podezření se potvrdilo. „Je to Marquen,“ řekl, neboť to skutečně byl válečník Marquen ze Stříbroluní, který se v Nesmé usadil před deseti lety. Frankův šok byl rychle vystřídán zmatkem. Viděl

Marquena zemřít ani ne před desetidnem, byl mezi popravenými na náměstí v Nesmé.

Marquena, přivázaného ke dvěma kúlům, nemilosrdně ubičovala k smrti Tiagova manželka. Franko sledoval, jak odporná vévodkyně Saribel Do'Urden používá děsivý jedovatý bič s hadími hlavami k jeho krutému účelu. Hadí se znovu a znovu zakusovali, rvali Marquenovi košili a kůži a plnili ho jedovatým ohněm.

Potrhanou, krví nasáklou košili měl stále na sobě a Franko ani nemusel rozhrnout její cáry, aby věděl, že na kůži bude mít hadí kousnutí. Ano, byl to Marquen a Franko ho viděl zemřít.

Tak co dělal tady ve sněhu, míli od města, ve zbroji a s mečem? „U bohů,“ zašeptal Franko, když mu to došlo, vyskočil na nohy a tryskem vyrazil pryč.

Blížil se k malé rokli, ale neodvažoval se zpomalit.

Dokud neoslepl.

Ne, nepřišel o zrak, jak si uvědomil, když klopýtl, přepadl přes okraj roklinky a zřítíl se do ní, dostal se tak totiž ven z koule magické temnoty.

Cítil, že si při pádu do kamenitého údolíčka vykloubil rameno, ihned ale vyskočil zpátky na nohy a vrhl se tvrdě proti stromu, aby si rameno vrátil zpátky na místo. Nevolnost i mdlobu ignoroval, neměl teď na ně čas.

Popravdě neměl čas vůbec na nic, jak zjistil, když se otočil a našel před sebou stát malého, avšak smrtícího muže s celkem pobaveným výrazem ve tváři.

Vévoda Tiago z Nesmé.

Drow se usmál, zvedl ruce v rukavicích, na levém předloktí mu přitom visel malý průsvitný puklér, a začal tleskat.

„Vedl sis dobře, *iblith*,“ pochválil ho Tiago. „Dostal ses dál, než jsem čekal. Dobrý hon na to, že mojí kořistí je politováníhodný člověk.“

Franko se rozhlédl, neboť očekával, že okolo spatří orcké lučištníky nebo obra s balvanem v ruce. Nebo další drowy.

„Jsem tu jenom já,“ ujistil ho Tiago. „Nač by mi byly posily?“ Když domluvil, rozpráhl paže.

A Franko se na něj vrhl a sekl mečem po hlavě toho bídného drowa.

Jenže drow prudce zvedl štít, jehož okraj se magicky roztočil. Nádherný štít se s každou otáčkou zvětšoval a Tiaga tak před úderem snadno skryl.

A následně zaútočil drowův meč, a to tak rychle, že si Franko jeho pohybu ani nevšiml, vůbec neslyšel, že by hvězdnatá čepel opustila pochvu.

Ucítil však její kousnutí, když mu probodla stehno. Zašklebil se, ustoupil a zaujal obranný postoj, potom sekl mečem ze strany, aby si udržel nepřítele od těla.

Jenže Tiago nevykročil vpřed, nýbrž začal kolem Franka uvolněně kroužit a držel se těsně z dosahu.

„Bojuj,“ vybídl ho drow. „Jsem tu jenom já. Nemám poblíž žádné přátele. Jen já, Tiago, stojím mezi tebou a svobodou.“

„Myslíš si, že je to zábava?“ plivl po něm Franko a vyrazil do útoku – chytře, jak si myslel. Zastavil totiž meč uprostřed seknutí, změnil jeho směr a bodl přímo vpřed.

„Copak není?“ zasmál se Tiago z opačné strany. Vyhnul se Frankovu úderu tak dokonale, že bodající meč byl od něj nyní dál než před Frankovým výpadem.

Franko si olízl rty. Skutečnost, že tak brutálně minul, nevěstila nic dobrého.

„Jenom já,“ popichoval ho Tiago a vydal se opačným směrem.

I Franko začal kroužit a bedlivě si přitom všímal okolí, aby zjistil, jestli nebude moct nějak využít nerovnou půdu, stromy a kamení.

„Cožpak to není fér hra, člověče?“ zeptal se Tiago. „Dokonce jsem tě vyzbrojil a obrnil, a jak skvěle! Mohl jsem tě zabít jednou ranou, když jsi okrádal mrtvolu. Mohl jsem tě zastavit, když jsi prchal z Nesmé – sledoval tě tucet lučištníků. Mířili na tebe šipy, když ses protahoval trhlinou ve zdi. Zastavil jsem je. Dal jsem ti šanci. Stačí, když mě porazíš, a protože jsi skoro dvakrát větší, neměl by to být problém.“

Jeho hlas nezněl vůbec napjatě, vůbec se nepřestal ovládat, ani

když ho Franko uprostřed jeho proslovu napadl, prudce do něj začal sekat a bodat, dotíral na něj a snažil se drobného drowa přemoci silou.

„Musím ale říct, že jsi dost nešikovný,“ dodal Tiago a poslední větu pronesl za Frankem, když mu svým drowským mečem způsobil na lýtku bolestivý šrám.

Franko se otočil a sekl, načež klopýtl a poskočil na jedné noze, neboť se mu tou druhou začala šířit zhavá agónie.

Tiago provedl výpad, bodl mečem dopředu, poté jím trochu pootočil, aby se vyhnul zoufalému bloku, protáhl se kolem Franka a dloubl ho do ramene, do škvíry mezi hrudním plátem a levým nárameníkem. Čepel bodla znovu, podruhé do stejného místa, pak opět přímo vpřed. Když se Franko tentokrát divoce pokusil ochránit si pálící rameno, přesunul Tiago Vidrinath na druhou stranu a bodl Franka do škvíry mezi hrudním plátem a pravým nárameníkem.

Muž klopýtl vzad a divoce mával mečem, aby drowa odrazil, ten ho však nepronásledoval. Když Franko došlápl na pořezanou nohu, zavrával vzad. Zoufale se snažil narovnat a zběsile sekal čepelí, aby si drowa udržel od těla.

Jenže drow zůstával stát na místě, kde muže bodl.

Franko na něj zíral, tvrdě a odhodlaně, škrábal se zpátky na nohy a nenáviděl ho ještě víc. Tiago si s ním hrál, vysmíval se mu tím, že odmítal využít své šance.

Byl nadmíru sebevědomý.

Franko se v duchu pokáral. Přeháněl to. Možná to bylo rozdílem v jejich velikosti, jak Tiago naznačil. Anebo Franko toho falešného tyranského vévodu tak nenáviděl, že ztrácel hlavu. Věděl, že je mnohem lepší bojovník, než Tiagovi zatím předvedl. Byl dobře vycvičený Jezdec z Nesmé, věděl, že by se neměl poddávat hněvu.

To všechno si řekl, pak si v duchu znovu prošel drowovy manévry a mlčky kývl, poněvadž přišel na lepší způsob, jak se zručnému šermíři postavit.

Pomaloučku se pohnul vpřed.

Tiago tam stál s levou rukou v bok a hrotem meče skloněným k zemi u pravého boku.

Jeho postoj vyzýval k prudkému výpadu.

Jenže Franko si tentokrát dal načas, postupoval obezřetně a meč držel u těla v obranné pozici. Teď už věděl, že Tiagův zdánlivě nepřipravený postoj je skutečně jen zdánlivý. Drow reagoval příliš rychle, než aby mohl Franko doufat v přímý úder, a kdyby to s výpadem přehnal, jen by si vysloužil další bodnutí.

Teď už to ale věděl.

Bodal mečem odměřeně a vyváženě, v líných, bezvýznamných útocích.

Moje útoky jsou příliš rozvláčné, uvědomil si Franko.

Příliš pomalé.

A jeho paže příliš těžké.

Nechápal to. Neznal totiž druhé jméno Tiagova meče, Ukolébavka, a nevěděl, že mu při každém zásahu pronikl do těla uspávací jed, který mu nyní koloval žilami.

Uvědomoval si svoji malátnost, proto znovu bodl mečem, aby si udržel drowa od těla, dokud nepříjde na to, co se děje.

Jenže drow tam nebyl.

Franko za sebou uslyšel smích. Co nejrychleji se otočil a sekl mečem.

Oblouk dokončil jen z půlky, dál se nedostal. Zastavilo ho nečekané, zákeřné seknutí Vidrinathu zdola nahoru.

Frankův meč odlétl stranou i s utřatou rukou, která dál svírala jílec. Muž si přitáhl pahýl k tělu, zařval bolestí i šokem a pevně si stiskl krvácející zápěstí.

„Uteč,“ vybídl ho Tiago laškovně a opět ho bodl, tentokrát do masa na zadku. „Uteč, hlupáku!“

Znovu Franka píchl a muž se dal na útěk. Tiago mu byl za patami a bolestivě do něj bodal. Potom se zařadil vedle něj, posmíval se mu a opakovaně do něj dloubal, nikdy ale ne moc hluboko, nikdy mu nezasadil smrtící ránu.

Franka ovládlo zoufalství, proto se na drowa vrhl. Jenže drow byl příliš rychlý, podkopl mu nohy a srazil ho k zemi.

A znovu zaútočil Vidrinath a stranou odlétl velký kus Frankova pravého ucha.

Plakal zoufalstvím, zlostí a bolestí, přesto se paličatě zvedl na nohy a opět se dal klopýtavě na útěk.

A Tiago s ním zase držel krok.

„Ty, člověče,“ řekl drow. „Ano ty, hlupáku!“ Mečem zaklepal Frankovi na rameno, tentokrát z něj však nic neodřízl, nýbrž ukázal přímo před něj.

„Vidíš tu mýtinu tam za břízou?“ zeptal se Tiago. „Utíkej, hlupáku. Jestli se na ni dostaneš, nebudu tě dál pronásledovat!“

Podtrhl svá slova tím, že plochou stranou čepele ostře pleskl Franka po zadku.

„Ach, ale jsi příliš unavený,“ škádlil ho Tiago a držel se dost blízko na to, aby muže mohl snadno probodnout. „Tvé nohy jsou těžké. Ano, sotva se na nich udržíš! Ach, no tak to tě budu muset zabít!“

Znovu bodl Franka do pozadí a navíc bolestivě zakroutil čepelí.

Tiagův smích Franka pronásledoval.

Jenže teď dostal nápad. Měl pocit, jako by začal sadistického drowa chápat. Ještě víc zpomalil a vrávoral nyní do stran i vpřed. Nemyslel si, že by ho Tiago zabil dřív než těsně u břízy, a tak toho využil, aby změnil rytmus pronásledování.

Drow ho opakovaně bodal, rány však byly jen povrchní, neměly mu způsobit vážnou újmu, měly jen přivodit další bolest. Stále se proto držel svého směru, své léčky. Bříza už byla blízko.

Franko klopýtl a začal padat, dost na to, aby to vypadalo dobře, najednou však prudce vyrazil vpřed a využil každíčký zbytek sil k tomu, aby se dostal k bříze a za ni. Vrhł se na mýtinu.

Hned po dopadu se přetočil na záda, protože očekával, že drowa najde přímo nad sebou, připraveného ho zabít. K jeho překvapení – vlastně šoku – se však Tiago skutečně u břízy zastavil.

„Hezké divadlo!“ zavolal samozvaný vévoda Nesmé a zaslutoval mu mečem.

„Tak pojď!“ zařval Franko, neboť si byl jist, že to všechno je jen krutý posměšek.

„Jsem drow a držím slovo, hlupáku,“ řekl Tiago. „Koneckonců jsem vznešený vévoda. Slíbil jsem ti, že tě dál pronásledovat nebudu, takže to ani neudělám. Vlastně se už od mé čepele nemáš čeho obávat, předpokládám ale, že na své rány v lese stejně zemřeš. Pokud ne, pak se samozřejmě vrátíš s nějakou ubohou armádou a já si tě najdu a oddělám tě. A příště začnu očima, abys neviděl další ránu přicházet.“

Ach, ale uslyšíš mě a ten hlas, můj hlas, v tobě vyvolá hrůzu, protože předpoví dopad Vidrinathu na tvoji odhalenou kůži.“

Vyrazil ze sebe strašlivý smích a Franko se klopýtavě rozběhl pryč přes širou pláň. Neustále se ohlížel, Tiago se však za ním nepustil.

Proto se otočil dopředu, odhodlaný najít Uthgardy, odhodlaný...

Půda před ním vybuchla a ze sněhu vyrazil oslnivě bílý netvor, lesklý a chladnější než samotná zima.

„Ach, kruci,“ zabědoval za ním Tiago. „Já tě nevaroval, že na tebe číhá můj drak?“

Franko zaječel a cítil, jak mu po noze stéká horká moč. Strašlivé čelisti se doširoka rozevřely a scvakly a zuby podobné oštěpům ho zvedly do vzduchu. Visel drakovi z tlamy napříč, nohy mu trčely ven na jedné straně, hlava a ramena na druhé.

Dál vrískal, ale drak neskouzl, anebo možná ano a on už byl mrtvý, jen si to ještě neuvědomil. Nemohl to vědět.

„Tohle se mi opravdu líbí,“ pošeptal mu Tiago do ucha.

Franko sebou trhl, když ho uslyšel z takové blízkosti. Vzchopil se natolik, aby otočil hlavu a zadíval se drowovi do očí.

Meč s dokonalou přesností bodl a Frankovo pravé oko vypadlo do drowovy čekající ruky.

„Drahý Arauthatore,“ řekl Tiago drakovi. „Prosím, nesežvýkej ho. Ne, polkni toho hrdopycha celého, aby ho mohly zaživa rozložit tvoje žaludeční šťávy.“

Drak vydal dlouhé, hluboké zavrčení.

„Nemá u sebe žádnou čepele, slibuji!“ ujistil Tiago bestii.

Drak prudce trhl hlavou vzad a hodil si Franka do chřtánu – a ten bezmocně sklouzl dolů do netvorova břicha.

„Cítím se spíše jako had než drak,“ postěžoval si Arauthator.

„Svíjí se?“ zeptal se drow.

Drak zaujal zamyšlenou pózu. „Myslím, že kňourá,“ odpověděl.

„Dobře, dobře,“ pochvaloval si Tiago.

„Už jsi skončil s tou směšnou hrou, manželí?“ zeptal se další hlas, a když se Tiago otočil, spatřil, že se k nim blíží Saribel.

„Nějak se zabavit musím!“ opáčil. „Kéž bych mohl odletět na Starém bílém smrt'ákovi do Stříbroluní a házet dolů na ty hlupáky uvnitř balvany! Kéž bych mohl zaútočit na Everlund...“

„Nesmíš!“ zamítla to Saribel. Tiago nemohl protestovat; rozkaz přišel od samotné matrony matky Quenthel Baenre.

Měli ticho sedět na dobytém území a v rozlehlých táborech. „Ponechte lidu Stříbrného pomezí naději, že jaro přinese úlevu.“ Tak zněl rozkaz matrony matky Quenthel.

Tiago moc dobře věděl, co to znamená, a Saribel taky. Matrona matka se potřebovala ujistit, že do války nezasáhnou žádná povrchová království mimo luruarskou alianci Stříbrného pomezí. Drowské tažení nesmělo vyvolat hrůzu nikde jinde kromě Severu; nenapadnou žádná další království kromě těch, proti nimž poslali orké pěšáky.

Nikdo nepostaví armádu a nevytáhne do boje, protože se tu nedalo dosáhnout žádného trvalého vítězství, žádného zisku pleněním či obsazením území, tedy aspoň ne na bojišti. O to při jejich tažení nikdy nešlo.

„Dotlačili jsme je na pokraj zkázy a teď dovolíme, aby se nám zase vysmekli,“ stěžoval si Tiago. Otočil se k drakovi. „Tenhle ale neunikne!“

Arauthator se zasmál. Bylo to podivné, znepokojivé zahřímání následované říhnutím, které doprovodil tlumený výkřik plný beznaděje a bolesti z hloubi jeho nitra.

„Tady nejde o vítězství,“ řekl Tiago vyčítavě.

Saribel neustoupila a dokonce na něj upřela shovívavý pohled.

„Tak pověz, co je podle tebe vítězství,“ vybědla ho.

„Jde o to, že matrona matka Quenthel upevňuje svou nadvládu nad Menzoberranzanem,“ řekl Tiago.

„A ty bys to snad chtěl jinak? Je naše patronka, důvod naší existence. Rod Do'Urden patří matroně matce stejně jako síně sídla Baenre, kterými ses toulal jako dítě.“

Tiago si pro sebe tlumeně zaklel a odvrátil se. Toužil po bitvě, po vítězství a po slávě a tyto ubohé hony, které pořádal na zajatce z Nesmé, byly s každým dalším trýznivým zabitím ubožejší a nudnější.

„My už jsme vítězství dosáhli,“ namítla Saribel.

„Quenthel ho dosáhla!“ vyplivl Tiago nezdvořile a rázem zbledl, když Saribel popadla bič a Arauthorova tlama se objevila těsně vedle něj. Oba mu tak důrazně připomněli, že slovo matrony matky, a tudíž slovo jejich kněžek, stojí nad požadavky vévody z Nesmé.

„Matrona matka Quenthel,“ opravil se a sklopil oči. V duchu si ale odpřisáhl, že jestli po něm Saribel švihne bičem, na místě ji zabije. Snad by se té čarodějnice zbavil dřív, než by ho sežral drak. Kdyby se mu to povedlo a Saribel, jediný svědek, by zemřela, možná by se mu podařilo velkého Arauthora přesvědčit o tom, že zabitím Tiaga by se všechno jenom zkomplikovalo.

Jenže Saribelin bič nedopadl.

„Vzmuž se, manželé, protože jsme vyhráli i my!“ řekla Saribel a vrátila bič k opasku.

Tiago vzhlédl a zavrčel: „Brzy nás odvolají.“

Saribel kývla. „A už teď se můžeme vrátit zpátky se ctí, jako hrdinové Menzoberranzanu, kteří zvítězili ve slavném tažení. Budeme tak moct zaujmout místa vládců rodu Do'Urden.“

Tiago se chystal odpovědět, odmlčel se však, když zvažil Saribelin lehký, veselý tón. Pak pochopil a vytřeštil oči.

„Očekáváte, že ji nahradíte,“ uhládl. „*Darhiir*, matronu matku rodu Do'Urden. Očekáváte...“

Zarazil se a zíral, Saribelin výraz přitom nenaznačoval, že by to mínila popřít. A jak o tom tak přemýšlel, o zlomené Dahlii,

zjistil, že ani on nedokáže přijít na to, kam jinam by celá ta věc mohla vést. Protože Dahlia byla *darthiir*, povrchová elfka, a její jmenování matronou matkou rodu Do'Urden nebylo ničím víc než krutým žertem, který si matrona matka Quenthel ztropila z vládnoucí rady. Byla to urážka samotných drowských tradic, výsměch nekonečné nenávisti, kterou temní elfové chovali k bratrcům z povrchu. Quenthel neměla žádný důvod povýšit Dahlii vyjma toho, aby dokázala, že zkratka může, a co bylo důležitější: že s tím ostatní matrony matky nic nenadělají.

Takže ano, dávalo smysl, že Saribel, šlechtická dcera rodu Xorlarrin, usedne do křesla rodu Do'Urden ve vládnoucí radě, až odporná Dahlia přestane být užitečná.

„Ha, vy teda do linie králů Válečných kladiv fakt sedíte,“ řekl Držka Potok králi Konrádovi cestou na dvůr citadely Felbar s Konrádovým doprovodem v zádech. Patřili k němu generálka Dagnabet a Bungalov Bác spolu s Malým Ar Arem a dalším houževnatým černovousým chlapíkem, kterého Držka Potok neznal.

Šli s nimi ale i Drizzt Do'Urden a ta lidská dívka.

„Vy zatracený Válečný kladiva ste nikdy nedokázali držet jenom se svýma!“ provokoval Držka Potok. „Dokonce ani dyž starý král Bruenor vyrazil hledat Mitrilovou síň. Pcha, byl v tý družině, kerá ji našla, jedinej trpaslík.“

Konrád se dobrosrdečnému škádlení zasmál, věděl však, že je to pravda. Ve válce s prvním Obouldem před sto lety byl Konrádův otec, velký Banak, při volbě správce přehlédnut. Když Bruenora zranili v bitvě, převzal na jeho rozkaz kontrolu nad Mitrilovou síní půlčik.

Půlčik! Třebaže krále mohla zastoupit celá řada zasloužilých trpaslíků!

Jak Konrád o urážce svého otce přemýšlel, neubráníl se tomu, aby se po trpaslíkovi, o němž věděl, že je to Bruenor, neohlédl. Banak Těžká kovadlina nad celým incidentem mávl rukou, zmírnil tu bolestivou újmu a připomněl synovi, že Regis strávil po

Bruenorově boku spoustu let jako jeho přítel a důvěrník a znal tedy srdce starého trpaslíka lépe než kdokoli jiný.

Mladý trpaslík v průvodu si Konrádova pohledu všiml a vědouce na něj mrkl a Konrád zjistil, že nedokáže na pocitu křivdy lpět, na té troše, kterou stále cítil. Bruenor nakonec jeho otce a rodinu uctil tím, že Těžké kovadliny pozvedl na trůn Mitrilové síně.

„A co ty, Malý Ar Are?“ řekl Držka Potok, když vstoupili do audienční síně. „Řek bych, že sis ved dobře. Plánuješ sedět s Válečnými kladivama, nebo se svýma z Felbaru? A kdy zajdeš za svojí drahou mámou Uween? Poslals jí vůbec zprávu? Voznámils jí, že ses vrátil?“

Mladý trpaslík kývl. „S Válečnými kladivama,“ řekl hrubě. „Tam patřím.“

„Tvoje máma by s tím nemusela souhlasit,“ popichoval ho Držka Potok.

„Mojí mámě brzo spousta věcí pořádně zamotá hlavu, vo tom nepochybuj,“ odvětil mladý rudovousý trpaslík a důrazně si odfrkl.

Sedm zástupců Mitrilové síně zaujalo svá místa na určené straně trojúhelníkového stolu, který nechal král Emerus vyrobit právě pro schůzky tří citadel. Generálka Dagnabet, Bungalov Bác a Bruenor seděli po Konrádově pravici, Atrogat, Drizzt a Catti po levici mladého krále.

Krátce poté vstoupil dovnitř a zaujal své místo král Emerus s Držkou Potokem a Parsonem Kúsou po boku. Jako poslední dorazila delegace šesti trpasličích důstojníků z citadely Adbar, kterou vedl nelítostný Oret Hrot z bojechtivých Divočáků.

Po náležitých pozdravech, příslibech přátelství a věčného spolenectví a nemalém množství piva nastolil král Emerus v komnatě pořádek a obrátil se na krále Konráda.

„Tak jaký neseš zprávy z Mitrilový síně?“ zeptal se Emerus mladého, přesto váženého vladaře. „Slíbils nám velký noviny a já doufám, žes nelhal!“

„Jo, všichni bysme potřebovali náký dobrý zprávy,“ dodal Oret Hrot a zvedl korbel v přípitku.

„Vidíte, že se k nám vrátil tady můj přítel Drizzt Do'Urden,“ začal král Konrád, odmlčel se a obrátil pohled k drowskému hraničáři.

Trpaslíci na zbylých stranách trojúhelníkového stolu se chvíli ošívali, nakonec ale pozvedli korbely v přípitku Drizztovi.

Konrád předal Drizztovi slovo.

„Podílel jsem se na obraně Nesmé,“ začal Drizzt.

„Nesmé padlo,“ přerušil ho král Emerus a podle výrazů družiny Válečného kladiva i té z citadely Adbar to byla skutečně nová informace.

„Pcha!“ odfrkl si Atrogat. „Věděli sme, že se dlouho neudrží.“

„Vobjevil se drak a pomoh hordě Mnohošipu,“ vysvětlil král Emerus. „A letěl na něm drow, kerej si říkal Do'Urden.“

Trpaslíci z Adbaru znovu začali bručet, ti z Felbaru však zachovali ledový klid, protože se s touto novinou už vyrovnali.

„O tom vám nemůžu nic říct,“ odvětil Drizzt upřímně. „Pokud vím, tak z rodu Do'Urden nikdo nepřežil, ve svém rodném městě jsem ale nebyl už víc než sto let a nemám ani potřebu, ani touhu se tam vrátit.“

Odmlčel se a všechny oči se obrátily ke králi Emerusovi, který vážně kývl na znamení, že vysvětlení přijímá.

„Byli jsme na cestě zpátky do Mitrilové síně, když jsme poprvé uviděli to podivné, ztemnělé nebe,“ vysvětlil Drizzt. „Tehdy jsme u Nesmé narazili na tábor západního křídla orcké armády.“

„Pěkně sme je dostali,“ přisadil si Atrogat.

„Moc pěkně asi ne, dyž zpustošili to město,“ opáčil král Emerus suše.

„Pcha, ale že jim to trvalo!“ zařval Atrogat na protest. „A celý okolí je plný vorckých mrtvol.“

„Tvrdíte, že město padlo, takže to tak musí být,“ vložil se do třenic Drizzt. „Když jsme ho s přáteli opouštěli svrchními tunely Temných říší, abychom se dostali do Mitrilové síně, ještě tomu tak nebylo. Mohu vás ujistit, že dobýt Nesmé nebylo pro hordy Mnohošipu nijak snadné. Před našim odchodem padly před jejími hradbami tisíce goblinů a orků a hnily mezi nimi i mrtvoly

zlobů a obrů. Napadali hradby Nesmé den za dnem a den za dnem umírali.“

„To už jsem slyšel,“ přiznal Emerus. „A tys v tom sehrál svoji roli?“

„Ano,“ přiznal Drizzt. „A tady Atrogat z Felbaru taky.“ Poplácával Atrogata po silném rameni, trpaslík ale vytřeštil oči a téměř v panice vzhlédl k Drizztovi.

„Z Felbaru?“ zeptal se král Emerus, kterého to očividně zaskočilo. Podíval se na Parsona Kúsu, který jen zmateně pokrčil rameny.

„Sem mnohem starší, než vypadám,“ přiznal Atrogat. „Byl sem tu, dyž to tu Vobould vobsadil. Nikdy sem se nevrátil.“

Felbarští trpaslíci se rozhlédli kolem a vyměnili si pohledy plné pochyb.

„Na tom nesejde,“ prohlásil Atrogat. „Felbaru neřikam domov už dva trpasličí životy. Teďka sem prostě Atrogat. Jenom Atrogat.“

„Dáme řeč, ty a já,“ řekl král Emerus a Atrogat střelil trpkým pohledem po Drizztovi, který ho znovu poplácával po rameni.

„Atrogat byl hrdinou Nesmé,“ řekl Drizzt, pak se přesunul za Cattí a položil jí ruce na silná ramena. „Stejně jako tato žena, moje manželka.“

„Vypadá to, že se ti líběj lidský holky s vohnivýma vlasama!“ zvolal Držka Potok a pozvedl korbek v přípitku.

„To ano,“ souhlasil Drizzt. „A předpokládám, že se to brzy vysvětlí. Možná to udělá čtvrtý člen mé družiny, který se k nám dnes připojil.“ Stoupl si vedle Cattí, naklonil se nad stůl a kývl na druhý konec řady Válečných kladiv, na svého drahého přítele, který mu kývnutí oplatil.

„Malý Ar Ar?“ zeptal se král Emerus překvapeně. „Takže teďka si s tímhle a ne s Válečnými kladivama?“

„S voběma,“ odvětil Bruenor.

Emerus si odfrkl a zakroutil hlavou.

„Už teďka se mi z toho motá palice,“ ozval se Oret Hrot z adbarské strany stolu.

„Ach, tos ještě nic neslyšel,“ ujistil ho spolu se všemi král Konrád. Pak zvedl z podlahy svoji brašnu, položil ji na stůl, uctivě ji otevřel a odhalil prazvláštní přilbu s jedním rohem.

„Viděls někdy něco takového?“ zeptal se krále Emeruse.

„Vypadá jako Bruenorova,“ odvětil král Felbaru.

Konrád kývl, pak postrčil legendární předmět po stole doprava, kolem Dagnabet a Bungalova Báce do čekajících rukou Malého Ar Ara.

„Co?“ zeptal se král Emerus a několik dalších společně.

Malý Ar Ar vzal přilbu s jedním rohem do silných rukou, otáčel ji a prohlížel si ji ze všech stran. Potom, s pohledem upřeným přímo na Emeruse, si helmu, starou korunu Mitrilové síně, posadil na hlavu.

„Hej, co má tohle být?“ obořil se na něj král Emerus.

„Takže mě nepoznáváš?“ zeptal se Bruenor lišácky. „Po všem, čím sme spolu prošli?“

Emerus nasadil zvědavý výraz a obrátil se ke Konrádovi pro odpověď.

„Tendle, kerýho ste znali jako Malýho Ar Ara, syna Reginalda Kulatýho štíta a Uween,“ začal Konrád, odmlčel se a zhluboka se nadechl, dokonce potřásl hlavou, protože sám sotva věřil tomu, co chystal prohlásit.

„Menuju se Bruenor,“ skočil mu do řeči mladý trpaslík s jednorohou přilbou na hlavě. „Bruenor Válečný kladivo, Osmý a Desátý král Mitrilový síně. Syn Bangora, mýho táty, kerýhos dobře znal, příteli Emerusi. Jo, syn Bangora, to sem já!“

„Tímdle urážíš svoji mámu!“ vyjel na něj Držka Potok a výhrůžně vyrazil přes stůl. Ale Bruenor ani nemrkl.

„A taky sem syn Reginalda Kulatýho štíta,“ přiznal. „A znovu sem se narodil Uween, svý mámě, dobrý ženský, vo tom není pochyb.“

„Pomatený řeči!“ prohlásil Držka Potok.

„Rouhání!“ dodal Oret Hrot.

„Pravda!“ obořil se na oba Bruenor. „Mý méno je Bruenor a dal mi ho můj táta, Bangor!“

„Tomudle přece nemůžeš věřit,“ řekl král Emerus Konrádovi. Zároveň se rychle otočil k Drizztovi. „Ty to přece musíš vědět lépe!“

„Bruenor,“ řekl Drizzt pomalu a důrazně a přitom kývl. „Je to on.“

„Vy ho opravdu nepoznáváte, králi Emerusi?“ zeptala se žena vedle Drizzta. „A ani mě?“

„Jak bych moh?“ zeptal se Emerus. Tedy skoro se zeptal. Poslední slovo se mu zadrhlo v hrdle, když si mladou ženu s kaštanovými vlasy, která seděla vedle temného elfa, změřil pozorněji.

„U bohů,“ zabručel.

„Catti?“ dodal Držka Potok stejně bez dechu.

„Jo, u bohů,“ přitakala žena. „Hlavně díky Mielikki.“

„A s požeňáním Moradina, Dumathoina a Clangeddina, v tom nepochybuje,“ dodal Bruenor. „Říkám vám, že sem seděl na jejich trůně v Gauntlgrymu. Myslel sem, že už si teďka budu dávat do nosu v jejich síni, ale voni měli jiný plány.“

„A tak jsme v tuto těžkou dobu tady,“ přidala se Catti.

Ostatní začali jásat, ale král Emerus je utál. „Ne, to nejní možný,“ prohlásil. „Ne, znal sem tě, dyžs byl tady, znal! Malýho Ar Ara! Byl sem u tvý mámy a viděl sem, jak tě učili bojovat...“

Král citadely Felbar se zarazil, protože ho ta vzpomínka zaskočila. Pohlédl na Parsona Kūsu a Držku Potoka a ti se na něj usmáli a kývli. Taky si vzpomínali na to, jak si ten mladý trpaslík, syn Reginalda Kulatého štítu, pohrával s trpaslíky mnohem staršími, než byl on.

„Ne, nemohlo to být všechno lež,“ trval na svém Emerus. „Byls přímo přede mnou! Tvůj táta byl můj kamarád, kapitán můj stráže! Takle ho nemůžeš zneuctít!“

„Neni za tím žádná neúcta,“ trval na svém Bruenor a vrtěl hlavou. „Udělal sem, co sem musel. Nemoh sem vám to říct, i dyž sem chtěl, vo tom nepochybuje!“

„Rouhání!“ zařval Emerus.

„Počkat,“ přerušil ho Držka Potok a vypadalo to na šťastnou náhodu, že si starý trpaslík vybral zrovna tuto chvíli, aby krále

Emeruse zklidnil. Držka Potok se obrátil k Emerusovi a omluvně sklopil hlavu, a když ho král vybídl, ať pokračuje, otočil se zpátky k Bruenorovi. „Takže říkáš, že to byl král Bruenor, kdo se vrh na toho vobra v Rauvinech? Král Bruenor, kdo málem položil život, aby jeho kamarádi mohli utýct?“

„Viděl sem vobra, zapíchl sem vobra,“ opáčil Bruenor věcně a pokrčil rameny, přesto sebou při té bolestivé vzpomínce trnul. „A jo, co Mandarina Jasný splávek?“ zeptal se a pohlédl na Emeruse. „Musíte vědět, že mě zachránila, stejně jako tady váš zástupce, dobrý Parson Kůsa.“

Držka Potok, král Emerus a Bruenor pohlédli společně na vrchního kněze Felbaru. Ten jenom tupě civěl s povislou čelistí. „Takže je to pravda,“ zašeptal bez dechu.

„Jo, jak sem řekl,“ odpověděl Bruenor. „Mandarina a Potok a jejich hoši mě přinesli zpátky, i dyž si z toho moc nepamatuju!“

„Ne,“ řekl Parson Kůsa. „Ty si... tys Bruenor a byls Bruenor už předtim.“

„Dycky sem byl,“ odvětil Bruenor, ale král Emerus ho mávnutím umlčel.

„Co víš?“ obořil se král na vrchního kněze.

„Dyž ses probral po boji v Rauvinech, zpátky ve Felbaru,“ pravil Parson Kůsa k Bruenorovi, „řeks mi, že ses málem setkal se svým tátou. Samozřejmě sem si myslel, že mluvíš vo tom Ar Arovo tátovi, poněvadž i von odešel k Moradinovému stolu. Byls ale napůl mimo a řeks...“

„Bangor,“ odvětil Bruenor.

Král Emerus mrkal a otáčel se od Parsona Kůsy k Bruenorovi a zpátky.

„Věděls to už tehdy,“ zašeptal Držka Potok.

„Věděl sem to celou dobu, vode dne, kdy sem se narodil.“

„Věděls to dycky? A nic si mi neřek?“ uhodil na něj Emerus.

Bruenor vstal a uklonil se. „Nebyla to tvoje starost,“ odpověděl jenom.

„A byls to ty, kdo se rozhod jít do Mitrilový síně a trénovat s Břichkuchačema, tos řekl,“ dodal Držka Potok.

„Hej-hou!“ musel si přisadit Bungalov Bác.

Trojice z citadely Felbar si vyměnila pohledy a Parson Kůsa řekl s naprostou jistotou: „U bohů, je to von.“

„U bohů!“ zakřičeli společně Oret Hrot, zbytek poselstva z Adbaru, král Emerus a Držka Potok, vyskočili jako jeden na nohy, třásli šřapatými hlavami, plácali jeden druhého po zádech a hulákali: „Hurá králi Bruenorovi!“

„Jo, hnedka máme lepější naději a nebe už není tak temný!“ prohlásil král Emerus. „Bruenore, starý příteli, jak je to možný?“ Přešel přes stůl, nabídl králi Bruenorovi pevný stisk ruky, pak přilezl ještě blíže a ještě pevněji ho objal.

„Pití! Pití!“ zakřičel na sluchy. „Ach, budem pít celý desetidny, ne-li dýl. Hurá Bruenorovi!“

A jásot začal nanovo, sluhové přispěchali dovnitř, pěna stříkala kolem a ponurá schůzka rady se rychle proměnila v kakofonii přípitků a jásotu. Bruenor nechal oslavy nějaký čas pokračovat, nakonec ale všechny požádal, aby se znovu posadili.

„Jesli Stříbrný pomezí padne, nebude moc co slavit,“ varoval.

„A zase seš králem Mitrilový síně?“ zeptal se Emerus, jakmile se všichni opět usadili na svých židlích. Král citadely Felbar pohlédl na Konráda, když tu nebezpečnou otázku pokládal.

I Bruenor se podíval na Konráda, který kývl. V tu chvíli to vypadalo, že ať už se Bruenor rozhodne jakkoli, Konrád s ním bude souhlasit. Jeho podřízenost neunikla králi Emerusovi ani Držkovi Potokovi, kteří při tom pohledu zalapali po dechu.

„Ne,“ odvětil Bruenor. „Nejlepší rozhodnutí, jaký jsem jako král udělal, bylo, že sem dal korunu Banakovi Těžký kovařině a jemu, jeho synovi Konrádovi. Mitrilová síň už krále má, a lepšího než kdy dřív. Byl bych pěkný nevděčník, kdybych teďka chtěl trůn zpátky.“

„Tak co?“ zeptal se Emerus.

„Byl sem v Nesmé a vopustil sem ho těsně předtím, než padlo, jak říkáte,“ odpověděl Bruenor. „Já a moji kamarádi sme tu, abysme vám řekli, že máte vylízt ven. Teďka je ten správný čas, jinak už žádný čas nebude! Zem je prolezlá vorkama a ti se

nemínej vrátit zpátky do svých děr. Ne, chtěou všechno, to vám povídám.“

„To sme slyšeli už vod kurýrů Stříbrných rytířů,“ dodal Konrád.

„Pcha! Co nás zajímaj lidský země?“ rozohnil se král Emerus. „Všecko dávaj za vinu nám – tobě, jesli seš, kdo říkáš, že seš, a kdo si myslíme, že seš!“

„Sem, a voni viněj nás a mně je to ukradený!“ prohlásil Bruenor. „Já znam pravdu. Mý méno je na tý zatracený dohodě, je tam, ale byly to ty vostatní království, kerý ho tam před stovkou let přidaly, a ty sám znáš pravdu, příteli.“

Král Emerus kývl.

„Teďka ale není čas na vobviňování,“ pokračoval Bruenor. „Máme tisícovky vorků, kerý musíme pozabíjet, hoši! Desítky tisíc! Buďto Luruar semkne svoje řady, nebo Luruar padne!“

„Žádný Luruar není,“ prohlásil Oret Hrot. Vstal ze židle a pomalu a rozvážně se vydal kolem stolu se špičatými rohy k Bruenorovi. „Jenom banda elfů a lidí, kerá tančí vokolo tří trpasličích pevností. Jo, a padnou,“ řekl, když se dostal až k Bruenorovi a pečlivě si začal zvláštního trpaslíka prohlížet. „Padnou všichni, a my s tím nemůžem nic dělat.“

„Dáme dohromady tři jako jednu a vopřem se do vorků...,“ začal Bruenor.

„Nemůžem ven,“ vysvětlil Oret Hrot a dál si Bruenora měřil. Očividně hledal nějaký náznak toho, že je podvodník.

A kdo se mu mohl divit?

Do obléhaných, otloukaných pevností přijde mladý trpaslík, tvrdí, že je dávno mrtvý král, a vybízí trpaslíky k tomu, aby opusťli své neproniknutelné bašty.

„Ach, zkusili sme to,“ pokračoval Oret a zamířil zpátky na své místo. „Král Harnot vodmítá zůstat ve svý síni, tak moc truchlí pro svýho bráchu Broma, kerej se nechal voddělat v Chladným údolí. Já tu vraždu viděl na vlastní voči, jo, svýho krále zmrazenýho na smrt dechem bílýho draka! Jo, vopravdovýho draka, to vám povídám, a pak mýmu drahýmu králi uríž hlavu ten nejvo-

havnější ork, vojevůdce Hartusk z pevnosti Temný šíp. Ach, ano, mladý Bruenor, jesli se tak menuješ,“ dodal a zadíval se za něj, na Drizta, „a na tý ještěrce se vez drow a podobal se tomu, kerýhos s sebou přitáh ty.“

Zadíval se Bruenorovi zpřímá do očí. „Dybysme se zkusili probojovat ven z Adbaru, přišli bysme vo půlku našich trpaslíků. Ti zatracení vorci nemůžou dovnitř, ale ani moji hoši nemůžou ven – a já nepřidu vo půlku z nich jenom proto, abych se vo to pokusil. Anebo ti de přesně vo tohle?“

Podezřívavost v Oretově hlase neunikla Bruenorovi ani nikomu jinému z Mitrilové síně.

A opět, kdo se mu mohl divit?

„Chápu tě,“ ujistil ho Bruenor a vážně přitakal. „A mý starý srdce puká pro tvýho krále Broma. Slyšel sem, že to byl dobrej král, i dyž jeho tátu sem znal líp, to je jistý.“

Bruenor vrhl pohled na Konráda, pak vyskočil na stůl a narovnal se, aby všechny oslovil. „A já neřikám, nikdo neřiká, že bysme měli vylízt ven a přijít vo půlku hochů. Ne kvůli Stříbrnému pomezí, to ne. Bude ale lepčí, dyž z toho místa zachráníme, co se dá, než abysme nechali všecku zem nad sebou těm zatracenejm vorkům.“

„Tak jak?“ zajímal se Oret Hrot. „Adbar se ven nedostane a voblíhání Felbaru ani Mitrilový síně není vo nic tenčí.“

„Jeden musí víst,“ rozhodl Bruenor. „Jeden musí ven a jít na pomoc dalšímu v řadě. Dyž na to pudem chytre, můžem vorcky vodlákát a sevřít je v kleštích.“

„Potom dva pudou pomoct třetímu – Adbaru, řek bych – a sme venku a můžem jít na to,“ řekl král Emerus.

Bruenor kývl.

„Jo, ale kdo teda?“ zeptal se Oret Hrot. „Kdo pude ven první? Ten to totiž vodnese hůř než kdy vod dob, co Vobould poprvý vylez z Páteře světa.“

Emerus ponuře přitakal, protože Oret měl pravdu, pak se pomalu otočil k Bruenorovi.

„Budou to hoši z Mitrilový síně,“ odpověděl Konrád dřív,

než to mohl udělat Bruenor, a všichni tři se k němu překvapeně otočili.

„Jo,“ potvrdil Konrád a kývl. „Vim, že nikdo z vás nedává vinu Mítrilový síni ani mému příteli Bruenorovi za to, co nás potkalo, ale je jenom správný, dyž to budem já a mí hoši, kdo najde cestu ven – ven a k Felbaru, řek bych.“

Emerus pohlédl na Bruenora, který pokrčil rameny. Rozhodnutí nechal na právoplatném králi Mítrilové síně.

„Najdem cestu ven,“ prohlásil Konrád, „jinak sem vousatý gnóm!“

Bruenor se chystal souhlasit, ale poslední poznámka, kterou se kdysi proslavil on sám, ho tak zaskočila, že málem spadl ze stolu. Zadíval se na Konráda, který se na něj místo vysvětlení zabubil a mrkl.

„No, tak potom hurá a hej-hou Mítrilový síni,“ řekl král Emerus. „A jesli najdete cestu ven a přes Surbrin, Felbar se nebude moct dočkat, až se k vám na těch jatkách připojí.“

„Mluvíme tu vo měsících,“ připomněl všem Oret Hrot, „poněvadž brzo přide hluboká zima.“

„Pak vy udržte votevřenou cestu z Adbaru do Felbaru,“ řekl mu král Emerus. „A Felbar udrží votevřenou cestu do Mítrilový síně, zatímco Konrád a jeho hoši se nachystaj prolomit vorcký řady. Takže tu máš naši vodpověď, králi Bruenore, starý příteli,“ pokračoval Emerus. „Nemám lidi ze Stříbroluní ani z Everlundu rád a kvůli těm v Sundabaru vo spánek určitě nepřijdu. Jo, pošpinili tvoji památku, voznačili mý hochy za zbabělce kvůli maskaru na Rudoproudý a já neztratím jedinýho hochu, abych zachránil někerý z jejich měst! Ale jo, máš pravdu, že nám všem bude líp, dyž ty vorky zaženem a zabijem. Dostaňte se ven a my vás budem vyhlížet.“

Obrátil pohled ke Konrádovi. „Ale jesli to nezvládnete, Felbar cestu ven hledat nebude.“

„Adbar taky ne,“ varoval Oret Hrot.

Bruenor a Konrád si vyměnili ustarané pohledy, pak Bruenor pohlédl na Drizzta, který kývl.

Skutečně nemohli žádat víc.

Ze schůzky v citadele Felbar neměl nikdo radost, brzy se však síněmi Felbaru rozeslo, že se vrátil jejich Malý Ar Ar a oznámil něco vskutku šokujícího.

Král Bruenor? Opravdu?

Uween Kulatý štít zrovna dřela v kovárně, když se k ní zvěsti donesly. Neztrácela čas, uhasila výheň a vrátila se domů. Byla zmožená a zmatená a nechtěla tu novinu s nikým rozebírat. Opravdu netušila, jak se má cítit. Pokud zvěsti nelhaly, byla královnou matkou Mitrilové síně, místa, které nikdy nenavštívila a o kterém prakticky nic nevěděla.

Veškeré vzrušení, které by v ní ten podivný a nečekaný titul mohl vyvolat, však otupovala otázka: Pokud je tohle král Bruenor, co její Malý Ar Ar? Co dítě, které vychovala? Celých osmnáct let byl jejím chlapcem – sice ne bez obtíží, ale rozhodně ne bez lásky.

Kolik z toho byla lež?

Vzpomněla si na poslední měsíc, který strávil v jejím domě, na to, jak se nemohl dočkat, až vyrazí do Mitrilové síně. Uvědomila si, že to už tehdy věděl. Možná to věděl celý život.

A nic jí neřekl.

Odložila tlustou zástěru na pult v sínce a těžce se svezla na židli u jídelního stolu. Najednou se cítila mnohem starší než na svých sto deset let. Jak moc jí v té těžké chvíli chyběl její muž. Potřebovala někoho, o koho by se mohla opřít, kdo by jí pomohl utřídit si to... šilenství.

„Vracím se domů, mami,“ ozval se z chodby za ní známý hlas.

Uween strnula a myšlenky jí vířily.

„Doufám, že mi vodpustíš, že sem napřed zašel za králem Emerusem, ale viděl sem válku a není to hezká věc,“ řekl Bruenor a pomalu se vydal k matce.

Uween na něj nepohlédla – nemohla. Hlavu nechávala v dlaních, snažila se pročistit si mysl, odhodit strach a žal a nechat se vést srdcem. Slyšela, jak se její chlapec blíží, a nemohla popřít, že jí poskočilo srdce.

„Mami?“ řekl Bruenor a položil jí ruku na rameno.

Uween se k němu prudce otočila, vyskočila na nohy a dokonce ani tehdy si nebyla jistá, jestli mu dá ránu pěstí, nebo ho obejmě. Nakonec ho objala a drtivou silou k sobě svého chlapce přivinula.

Oplatil jí objetí a Uween cítila, jak z něj sálá vřelost a upřímná láska.

„Řikaj, že seš král Bruenor,“ zašeptala.

„Jo, to je pravda, ale je to jenom část mě,“ odvětil šeptem. „Sem i Uweenin kluk, Reginaldův kluk, to sem a sem na to pyšnej, vo tom nepochybuj.“

„Ale seš i ten druhý,“ řekla Uween, když se ovládla. Poodtáhla se a pohlédla synovi do očí.

„Jo, Bruenor Válečný kladivo, syn Bangora a Caydii. A musim ti říct, že nad tim vrtim hlavou pokaždý, když vo tom přemýšlim!“ odvětil Bruenor se sebekritickým smichem. „Dvě mámy, dva tátové, dvě pokrevní linie.“

„A jedna je královská.“

Bruenor kývl. „Pořád mám královskou krev. Byl sem v Gauntlgrymu, na trůně Trpasličích bohů, a na ten si nemůžeš sednout, dyž...“ Hlas se mu vytratil a Uween zrudla, protože pochopila, že dostatečně neskryla svůj nezájem. Nezajímali ji jeho druzí rodiče ani celá ta věc s králem Bruenorem. Ne, tohle byl její Malý Ar Ar a ne nějaké Válečné kladivo!

„Nechcu ti ublížit,“ řekl Bruenor. „To je to poslední, co bych chtěl.“

„Tak co má bejt todle šilenství, kerý tě popadlo?“

„Není to žádný šilenství. Mý méno je Bruenor – dycky bylo. Z hrobu mě zpátky přivedla bohyně.“

„To se jen tak říká!“

„Ne,“ řekl Bruenor vážně a zavrtěl hlavou. „Ne. Není to příběh, kerej mi musí vyprávět někdo druhej. Já ho sám prožil.“

„Co to znamená?“ začala se ptát Uween, ale Bruenorův výraz, smrtelně vážný a jistý, ji postrčil jiným směrem. „Jak dlouho už to víš?“

„Celou dobu.“

„A co to znamená?“

„Celou dobu,“ zopakoval Bruenor. „Od mého starýho života po smrt, přes les Cattiny bohyně až po Uweenino lúno. Celou dobu sem věděl, kdo sem.“

„Vod chvíle, co ses znovu narodil?“

„Ještě dřív,“ řekl Bruenor.

Uween ustoupila, přemožená, zmatená a zděšená představou, že ve svém lůně nosila nějaké myslící, chápající stvoření! Co to říkal? Co mělo to šílenství znamenat?

„Chceš tím říct, žeš strávil skoro rok v mém břiše?“ zalapala po dechu.

„Ne,“ odvětil Bruenor. „Vobjevil sem se, dyž sem lez ven. V době porodu...“

„Ale jdi, ty kecáš!“

„Ne.“

„To neví žádný děcko! Nikdo nemá tak dávný vzpomínky, nikdo z nás!“

Bruenor pokrčil rameny. „Můžu ti říct všechno, co se stalo v ten den, kdy tvůj muž, můj táta, nepřišel domů. Když k tvým dveřím přišli Parson Kůsa a král Emerus.“

Než mohla Uween vůbec zvážít, co dělat, udeřila ho pěstí do obličeje. Zalapala po dechu, přitiskla si ruce na ústa a z očí se jí vyřinuly slzy. „Věděls to už v kolíbce?“ zeptala se bez dechu. „Věděls to a nics mi neřek? Co... je tole za šílenství?“

„Nemoh sem, nevěřila bys mi,“ řekl Bruenor. Trochu si odfrkl. „Říkám si, jestli mi věříš aspoň teďka. Bylo to můj tajemství a můj břemeno a důvod, proč sem musel jít.“

„Do Mitrilový síně?“ Snažila se znít chápavě, když teď ranou pěstí projevila svůj hněv. Nechala se ovládnout hrůzou, ale jen na okamžik, a rozhodla se. Jen krátce.

„Skrz Mitrilovou síň,“ odpověděl Bruenor. „A až na Mečový pobřeží.“

„Řeks to jim? Hochům z Mitrilový síně?“

„Ne,“ odvětil Bruenor a zavrtěl hlavou. „Ne dokad' sem se nevrátil zpátky se svýma přátelma – a některý z nich taky prožili

svoji smrt. Taková byla dohoda s bohyní a já byl vázaný přísahou. A ach, nepochybuji vo tom, že trůn našich bohů mi dal pořádně zabrat, dyž sem myslel na to, že bych tu přísahu porušil!“

„Takže tvrdíš, že bohové sou na tvý straně.“

„Vim, co vim, a vim, kdo sem. A sem Bruenor a pamatuju si celý ten druhý život, kerý sem znal. Život předtim, než sem umřel.“

Uween kývla. Začínala to všechno chápat a říkala si, že nemá na vybranou a musí to přijmout.

„A doufám, že seš pořád moje máma, je to ale samozřejmě na tobě.“

Uween začala kývat hlavou – jak by ho nemohla milovat, i když nebyl...

Strnula a v její tváři se objevil výraz čirého šoku. „Můj vlastní syn,“ podařilo se jí zašeptat po dlouhé, předlouhé odmlce. „Můj vlastní syn...“

„Jo, jestli mě budeš chtít.“

„Ne ty! Můj syn byl tam vevnitř,“ řekla a promnula si břicho. „Cos s nim proved? Kde je můj syn z Reginaldova semena?“

Bruenor se ostře nadechl a bezmocně zvedl ruce, protože to netušil.

Uween mu věřila – neznal odpověď na to, jak k záměně došlo, jak se dostal do maličkého těla v jejím lůně a které tam bylo před ním. Bylo to dítě čistý, nepopsaný list, který jen čekal na vědomí Bruenora Válečného kladiva? Anebo mělo vlastní osobnost a ta byla vytlačena – tak to fungovalo?

„Táhni z mýho domu, ty vražedný pse!“ řekla žena, třásla se a po buclatých tvářích jí tekly slzy. „Ach, ty podvodníku! Ty zrúdo! Zabils mý dítě!“

Jak křičela, tlačila Bruenora ke dveřím, a on se nechal, jen neustále vrtěl hlavou. Nemohl však její obvinění popřít, mohl pouze bezmocně zvednout ruce, protože nevěděl.

Uween ho vystrčila ven, zabouchla mu dveře před nosem a on slyšel, jak za nimi kvílí.

Vrávoravě zamířil pryč, už po několika krocích ho však do-

honil Držka Potok. „Tak pod', ty bláznivý králi!“ řekl mu trpaslík vesele. „Nad hlavama možná máme ten největší roj vorků, jaký svět kdy viděl, my se ale dneska i přesto napijem na krále Bruenora! Bohové nám požehnali – poslali tě sem z nějakého důvodu!“ řekl a vlekl Bruenora pryč. „Budem zpívat, tancovat a pít celou noc, vo tom nepochybuj!“

Bruenor kývl – přirozeně věděl, co se od něj čeká, a vyhoví jim. Neustále se však ohlížel po skromném domově, který znal z dětství, a myslel na ženu, kterou nechal zlomenou a truchlící za kamennými dveřmi.

Nad jejich hlavami tábořila orcká armáda, která se rozpínala a ničila města, kdo by však viděl oslavy, které se tu noc konaly v citadele Felbar, vůbec by to nepoznal. Z hrobu se totiž vrátil jeden z nejslavnějších trpaslíků za poslední dvě století, a třebaže spousta obyvatel Stříbrného pomezí spílala Bruenorovi za to, že podepsal Dohodu z Garumnovy rokle, trpaslíci Severu k nim nepatřili.

Král Bruenor byl jedním z nich, přítel Felbaru i Adbaru, a proto slavili.

Bruenor zpočátku zůstal s Drizztem a Catti. Kýval hlavou, usmíval se, připíjel si a sdílel objetí a přání všeho nejlepšího s řadou felbarských trpaslíků. Dobře se mu dařilo maskovat, jak je vnitřně rozervaný kvůli Uween a vlastně kvůli celému procesu, který ho vrátil zpět do života a na Toril. Opravdu svým příchodem vystrčil z Uweenina lůna jiné dítě? Přivlastnil si jeho tělo jako nějaký česač myslí?

Ta představa v něm vyvolávala takovou hrůzu, že si mnul vousatý obličej.

„I já se o ně bojím, příteli, ale vzmuž se,“ pošeptal mu Drizzt, když se opět pohládl po vousu. Bruenor na něj zvědavě pohlédl.

„Důvěřuj Wulfgarovi a Regisovi,“ dodala Catti, natáhla se a položila Bruenorovi ruku na předloktí.

Ta připomínka odvedla Bruenorovu pozornost. Celý den na ztracené přátele ani nepomyslel – na každém kroku ho pronásle-

dovaly jiné problémy. Vážně kývl na svoji krásnou dceru a položil ruku na její. „Jo, ten prcek vyrost. A dyž je s nim Wulfgar, měli bysme si radši dělat starosti vo ty vorky!“

Zvedl korbel a třeskl s ním o ten, kterého se chopila Catti. Třetí pak přidal Drizzt. Následně se objevily další, jak se k nim přidala nová skupina gratulantů.

A tak to pokračovalo, jáсотem a sliby, že orci Mnohošipu budou litovat dne, kdy vylezli ze své smrduté pevnosti, a každý znovu a znovu pozvedal korbel, aby si připil na Delzouny a Bruenora.

Po straně síně se do zpěvu pustil chór, skupina trpaslíků s tesknými, sladkými hlasy, která pěla písně o válce, vítězství a velkém žalu. Když pak zazněla veselejší, rytmičtější melodie, někteří trpaslíci se dali do tance a jiní volali na Drizzta a Catti, aby se k nim připojili.

A ti to udělali a tančící trpaslíci brzy ustoupili stranou, obeštoupili je a povzbuzovali.

Drizzt a Catti nikdy dřív doopravdy netancovali a už vůbec ne před ostatními. Mnohokrát spolu ale trénovali pro válku, cvičili se v předstíraných bitvách, a žádná dvě stvoření ve Faerûnu tak neměla lépe sladěné pohyby. S lehkostí pluli po tanečním parketu, ztraceni jeden v druhém, a pohybovali se v souznění, ladně a bez jediného klopýtnutí.

Bruenor si nemohl pomoci a musel se usmívat, když dvojici sledoval. Jeho srdci dělalo rozhodně dobře vidět, že láska těch dvou přetrvala. Vrátilo ho to zpátky do dnů před Morem kouzel, kdy si Catti s Drizztem konečně přiznali své city a odevzdali se jim. A tady to bylo znovu.

Ne, ne znovu, pomyslel si Bruenor, nýbrž stále.

Věčně.

Kývl a zalila ho vřelost.

Pak se vrátil zpátky k připitkům, objetí a třesení rukama.

Během jedné přestávky v průvodu gratulantů se Bruenor zadíval za Drizzta a Catti, kteří se vraceli na své židle, a všiml si, že král Emerus, Držka Potok a Parson Kůsa u malého stolku živě hovoří s Atrogatem.

Drizzt se zadíval stejným směrem, pak zpátky na Bruenora. Tvářil se ustaraně. Bruenor kývl a zvedl ruce, aby zastavil další skupinu, která ho šla pozdravit, protože si řekl, že by měl jít a podívat se, co Atrogat vykládá Emerusovi.

„Ach, tomu říkám pořádná facka,“ ozval se za ním ženský hlas, když vykročil.

„Jo, ale není von teďka král?“ zeptala se další žena s kousavou uštěpačností. „Takový, jako sme my, už mu nejsou dost dobrý.“

Bruenor se zastavil, sklopil hlavu, aby skryl úsměv, který se objevil v rudě oranžových plamenech jeho vousu, a založil si ruce v bok.

Ach, tyhle dvě znal!

„Možná bysme mu měly nakopat ten jeho chlupatej zadek,“ nadhodila první a všichni trpaslíci okolo se rozesmáli.

„Jo, a strčit mu do něj ten roh, co mu zbyl na přilbě,“ dodala druhá.

Když se na něj trpaslice vrhly, Bruenor se prudce otočil a obě je popadl, nebo možná ony popadly jeho, nebo se popadli navzájem.

A pak ho zasypaly polibky – ach, bylo jich tolik! – na obě tváře i přímo na rty.

Když se Bruenor mohl konečně zase nadechnout, uviděl, že Drizzt a Catti stojí vedle něj a tváří se pobaveně. Přitáhl si dvě mladice k bokům a dál je objímal kolem ramen.

„Drizzte a můj děvče, Catti. Představuju vám Tanalhotu a Malalhotu Těžký kladiva, dvě z nejlepějších bojovnic, jaký kdy praštily vorka!“ představil je Bruenor. Podíval se na Tanalhotu, pak na její dvojče, a dodal jejich přezdívky: „Zab a Znič.“

„Zdravim!“ řekla Tanalhota.

„Já víc!“ přidala se Malalhota.

„Sem ráda, že ste nám přivedli zpátky našeho Malýho Ar Ara,“ řekla první.

„Ach, sestro, dyť víš, že je teďka král!“ pokárala ji Malalhota.

„Jo,“ lamentovala Tanalhota. „Prý král Bruenor.“

„Jo, a není mladý. Ne, je mu celých čtyři sta. Jeho nebohý, ušoupaný starý nohy.“

„A budou na tom ještě hůř, až dotancujem!“ prohlásila Tanalhota a pak se sestrou odvěkly Bruenora za burácivého povyku na taneční parket.

Drizzt s Catti se nadšeně usadili a sledovali zábavné představení, při kterém se trojice motala, hopsala a odrážela od sebe. Na jejich tanci nebylo nic ladného – někdy připomínali tři žízni umírající trpaslíky, kteří bojují o poslední pivo – Drizzt a Catti však popravdě nikdy neviděli na tváři svého věčně nabručeného přítele Bruenora upřímnější výraz radosti.

A tak to pokračovalo a aspoň na jednu noc mohli společníci zapomenout na orky nad sebou a na přátele ztracené v tunelech.

Aspoň na tuto jednu noc.